

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 116
Seslání
Ducha svatého
2017

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

*Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci:
„Ježíš je Pán!“*

(1 Kor 12,3b)

Moji milí,

Těmito slovy svatý Pavel začíná v listě Korintánům poučení o charizmatech – mimořádných darech Ducha svatého. Vypočítává, co všechno působí Duch svatý v životě věřících. Naše pozornost snadno sklouzne právě k těm (zajímavým) charizmatům, a tak snadno přehlédneme právě tuto základní pravdu. Co to znamená říci, že Ježíš je Pán? A od této otázky se dostáváme k další: „K čemu potřebuji Ducha svatého?“ a hned následuje další: „Pokud je Duch svatý přítomný v mém životě, jak to poznám?“

Ježíš je pánem mého života, stejně jako celého stvoření a vůbec všeho. Je dobré si přečíst 15. kapitolu téhož listu Korintánům. Malá ukázka: „Musí totiž kralovat, ‚dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy‘. Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, vždyť ‚pod nohy jeho podřídil všecko‘. Je-li řečeno, že je mu podřízeno všecko, je jasné, že s výjimkou toho, kdo mu všecko podřídil. Až mu bude podřízeno všecko, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil, a tak bude Bůh všecko ve všem.“ (1 Kor 15, 25-28). Mít takového Pána svého života je tedy logická a vlastně jediná možnost, pokud se chci objevit v jeho království.

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Ohlédnutí za náboženstvím
- Duchovní okénko
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program na nový školní rok

„Ježíš je pánem mého života.“ Snadno se to vysloví. Ale klidně při tom můžu myslet třeba na to, jak dopadne fotbal nebo co nového si koupím či jestli mi sluší ten nový účes. Snadno se to stane frází. Známe okřídlenou otázku „Přijímáš Pána Ježíše za svého osobního Pána a Spasitele“ – „Ano“ – a život jde dál. Změnilo se něco? Pokud ano, je změna trvalá?

Pouze díky působení Ducha svatého se tato věta a s ní i celý náš život mění z obyčejné fráze na skutečné vyznání. Uvěřit Kristu, následovat ho, žít v tomto světě s vírou v jeho království, s nadějí na setkání s ním v lásce, to všechno je nadpřirozený dar. Je to mimo naše schopnosti. Proto potřebujeme, aby to v nás Bůh způsobil – svou milou, laskavou a jemnou mocí – Duchem svatým – sebou samým.

Ducha svatého vítáme do své duše ve chvíli křtu. Jeho přítomnost utvrzujeme ve svátosti biřmování. Ochotu následovat jeho vedení živíme eucharistií a svátostí smíření i svátostí nemocných. K tomu nám Bůh dává podle konkrétní životní cesty zvláštní milost ve svátosti manželství nebo kněžství.

Umiňme si teď, že tyto svátosti i každou svou modlitbu chceme prožívat a konat v co největším soustředění, a tak dovolit Duchu svatému, aby nás proměňoval v přátele Ježíše Krista a dědice jeho království zde na zemi a pak jednou v nebi.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Mariánská pouť do Úmyslovic

Sestry a bratři, mladí manželé,

obracím se na Vás s prosbou a žádostí. Pokud Vám osobní čas dovolí, pomozte svou účastí podpořit Mariánskou pouť v Polabí, která se koná v neděli **18. června 2017**. Letos je to již 17. ročník, kdy se vydá z osady Ostrov u Poděbrad od sochy Panny Marie deset až dvanáct krásně nazdobených Madon v procesí do Úmyslovic, kde před kostelem sv. Linhartu pod staletými lipami je sloužena slavná mše svatá. Hlavním celebrantem bude Jeho excelence Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský a primas český, s kněžími a jáhny. Každá takováto pouť je spojena s osobní obětí. Proto se obracím na manžele s dětmi, aby byly děti jednou v dospělosti nositeli takovýchto slavností. Je naší povinností evangelizovat a toto je jedna z možností. Je možné tuto akci spojit s rodinným výletem. Lázně Poděbrady jsou krásné město s mnoha fontánami, brouzdalištěm pro děti, květinovými hodinami a zámek krále Jiřího z Poděbrad. Po prohlídce v odpoledních hodinách je možné odjet na pouť. Za Poděbrady na okruhu doleva směr Jičín a u obce Senice u benzinové pumpy odbočit doleva. Celková vzdálenost je 7 kilometrů. Pro ostatní poutníky bude před naším kostelem přistaven autobus. Odjezd ve 13.00 hod, v neděli 18. června 2017. Jízdné se neplatí. Návrat v 18.30 – 19.00. Pozvánky s programem budou po 1. červnu v kostele.

Na závěr slavné mše svaté bude vystavena fatimská Madona, protože si letos připomínáme 100 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě. Pomodlíme se modlitbu Jubilea Fatimy 2017. A navíc bude udělováno novokněžské požehnání novoknězem P. Vojtěchem Novotným z Poděbrad. Těšíme se na Vás.

Vlastislav Sixta

■ Noc Kostelů

V pátek **9. června od 18 hodin**. Uvítáme pomoc s organizací. Zájemci, hlaste se v sakristii nebo u Milana Čoka.

Program:

17.00 – 22.15	Otevření kostela pro návštěvníky
18.00 – 18.45	Mše svatá – P. Karel Kočí (varhanní doprovod Jakub Černý)
18.45 – 19.00	Varhanní preludia, ukázky skladeb různých autorů, hraje Jakub Černý.
19.00 – 20.00	Tvořivá dílna – stavba modelu kostela
19.00 – 20.00	Volný prostor pro prohlídku kostela – možnost individuálních prohlídek.
20.00 – 21.00	Koncert kytarového souboru Quintetto con mandolino Program koncertu: <ul style="list-style-type: none">▪ W. Fr. BACH: LITTLE SUITE (Minuet, Air, Minuet, Bouree, Air)▪ A. VIVALDI: KONCERT F DUR pro flétnu a orchestr (Allegro, Largo e cantabile, Allegro)▪ V. BACHTÍKOVÁ: TŘI FRESKY▪ P. WARLOCK: CAPRIOL SUITE (Basse Dance, Tordion, Brangles, Air, Mattachins)▪ A. VIVALDI: KONCERT G DUR pro dvě mandoliny (Allegro, Andante, Allegro)▪ E. GRANADOS: TŘI ŠPANĚLSKÉ TANCE (Galante, Oriental, Andaluza)
21.00 – 21.30	Individuální prohlídky kostela, meditace, možnost zapálení svíčky a modlitby – prosby nebo poděkování za sebe a naše blízké.
21.30 – 22.00	Modlitba se zpěvy z Taizé, možnost zapálení svíčky, prosby, poděkování.
22.00 – 22.05	Závěrečná modlitba – zakončení večera Noci kostelů – P. Karel Kočí.

■ Prohlídka Olšanských hřbitovů

V sobotu **24. června 2017 ve 14 hodin** se sejdeme opět u hřbitovního kostela sv. Rocha na Olšanském náměstí. **Tentokrát si prohlédneme III. hřbitov** s hroby známých umělců, vědců, podnikatelů i dalších osobností, jako byli básník a jazykovědec Josef Jungmann, František Ladislav Čelakovský a Ladislav Stroupežnický. Josef Wenzig, autor libret ke Smetanovým operám Libuše a Dalibor, rodina vynikajících hudebníků Kubelíkových, významní sochaři Josef a Emanuel Maxovi, jejichž sochy zdobí mj. Karlův most i četné kostely v Praze a dalších místech, staroměstští lékárníci a výrobci Avirilu, Stopanginu či zubní pasty Stoma a Thymolin nebo policejní rada Franz Dederer a další.

Předpokládaná délka vycházky jsou dvě hodiny.

■ **Biřmování**

17. června od 18 hodin při příležitosti 23. výročí posvěcení našeho kostela bude pan biskup Karel Herbst udílet svátost biřmování.

■ **Oslava 25. výročí kněžského svěcení P. Karla**

V sobotu **24. června** při večerní mši svaté poděkujeme za uplynulých 25 let kněžské služby našeho Otce Karla. Po ní jste všichni zváni na agapé do farního sálu a na zahradu. Uvítáme pomoc s přípravou pohoštění i vámi doma připravené speciality.

■ **Svatováclavská pouť do Staré Boleslavi**

Ve čtvrtek **28. září**.

- pěšky z Vinoře
- na kole od první kapličky v Sokolovské ulici

Podrobnosti včas oznámíme.

■ **O životě a spisech svaté Terezie z Lisieux**

S manželi Marešovými ve středu **4. října** od 19 hodin ve farním sále.

■ ■ ■ **KRONIKA**

■ ■ **NÁVŠTĚVA V BŘEVNOVSKÉM KLÁŠTĚŘE**

Benediktinský klášter sv. Markéty navštívili strašničníci důchodci koncem února, aby byli seznámeni s jeho historií. Zájemců bylo tentokrát nejvíce, oproti minulým akcím.

Za doprovodu kvalifikovaného průvodce jsme nejprve navštívili chrám sv. Markéty uvnitř kláštera, který byl založen druhým pražským biskupem sv. Vojtěchem a knížetem Boleslavem II. v roce 993, přestavěn byl kolem roku 1300.

Dnešní barokní komplex kláštera vznikl postupně v letech 1708–1740 na náklad opatů Otmara Zinkeho a Benna Loebela podle projektu Kryštofa Dientzenhofera a jeho syna Kiliána Ignáce. Uvnitř chrámu nás průvodce seznámil s obrazy malovanými na stěnách oltářů Petrem Brandlem.

Z chladného prostoru chrámu jsme pospíchali do tepla Tereziánského sálu nazvaného tak na počest návštěvy kláštera Marií Terezií a jejím manželem Františkem Lotrinským roku 1753. Zde nás zaujala stropní freska „Zázrak blahoslaveného Vintíře“, znázorňující pečeného páva, který byl předložen na hostině v době postní, na znamení nesouhlasu páv ožije a odlétá.

Někteří z nás ještě navštívili předrománskou kryptu, velice zajímavou a snadno přístupnou.

Shora uvedené historicky zajímavé klášterní objekty nelze navštívit jen jedenkrát, též i další objekty jsou historicky zajímavé. Přesto i tato zimní akce byla přijata s potěšením.

M. Beková

■ ■ VÝLET SENIORŮ NA LHOTKU

28. března se vydali naši senioři pod vedením paní Lídy na Lhotku, aby si prohlédli neobyčejnou křížovou cestu v kostele Panny Marie Královny míru. Skvělým průvodcem nám byl P. Petr Šleich.

Tato křížová cesta je evropským unikátem, neboť znázorňuje čtrnáct zastavení neobvyklou formou – jako cestu utrpení člověka v různých historických událostech. Tedy ne jako příběh jednoho člověka, Ježíše Krista, tak jak jsme zvyklí ji vnímat, ale křížové cesty mnoha známých i bezejmenných lidí.

Křížovou cestu na Lhotce vytvořil český umělec Karel Stádník v letech 1973-1975 z umělé pryskyřice. Duchovním otcem byl lhotecký kněz P. Vladimír Rudolf a podílel se na ní i P. Petr Piřha. Karel Stádník byl sochař a restaurátor, který se věnoval výhradně sakrálnímu umění, žil v letech 1924-2011 a jen pro zajímavost – byl v roce 1984 tajně vysvěcen a byl prvním trvalým jáhnem v Čechách.

Lhotecká Křížová cesta je opravdu hodně „jiná“ – přes vzdálenost dvou tisíc let vybízí k zamyšlení nad historií i současností a vyvolává otázky... Zvykli jsme si říkat, že každý člověk si nese životem svůj kříž, ale teprve, když vidíme umělecky ztvárněné paralely s Ježíšovou křížovou cestou, můžeme si uvědomit kolik utrpení bylo a je ve světě kolem nás – a možná se nám už náš kříž nebude zdát tak těžký.

Jen pár příkladů.

Smrtná úzkost Ježíše v getsemanské zahradě je tady vyjádřena zoufalstvím matky, ke které se tisknou její děti a nad nimi atomový hřib v Hirošimě – definitivní konec, bez jakékoliv naděje. Kolik lidí tam zahynulo, kolik lidí zahynulo na následky ozáření – a dnes se opět vyhrožuje atomovou bombou! Ježíš bičován – a paralelou je obraz středověké galérie, nad

otroky a zajatci velitel s kutnou. Kolik zad bylo do krve zbičováno na všech těch galériách, kolik lidí tam zahynulo, ztrýzněných bolestí a žízni...

A můžeme pokračovat dál – odsouzená Johanka z Arcu před katedrálou v Rouenu, první křesťané v římském Koloseu čekající na smrt, ti všichni na sebe vzali svůj osobní kříž stejně jako Ježíš. A jaké kříže asi nesou obyvatelé bezejmenného panelového sídliště, když na ně uprostřed výškových domů čeká Matka Boží, aby jim mohla pomoci? Ježíš klesá pod křížem, a tady vidíme dívku, která také neunesla svůj kříž a zvolila dobrovolnou smrt – jen se svým jediným přítelem, plyšovým medvídkem. A nikde nebyl Šimon z Kyrény, aby jí pomohl, ani Veronika, která by podala roušku... Ježíš zbaven roucha – tuto událost připomíná matka ležící na zemi uprostřed rozvalin a chránící své dítě. A kolik lidí přišlo a přichází v dnešní době nejen o šat, ale i o střechu nad hlavou ve válečných konfliktech a přírodních katastrofách?

Uprostřed křížové cesty vyniká symbol Velikonoc – umírající Ježíš na kříži. Je tady ztvárněn v nadživotní velikosti. Nikoliv na dřevěném kříži, ale na kříži připomínajícím ostnatý drát. Koncentrační tábory, vězení... Také příběh P. Maxmiliána Kolbeho, který šel v Osvětimi dobrovolně na smrt za svého spoluvězně, otce rodiny. Ale zlatá barva ostnu už i tady naznačuje záblesk naděje. A po sejmutí z kříže nemá Maria na svém klíně mrtvého dospělého Ježíše, ale vyhublé mrtvé dítě, které zemřelo hladu. Kde? To nevíme, ale co zbídačené a vyhublé děti třeba na některých místech v Africe, vídáme to občas v televizi nebo na fotografiích, když nás různé neziskové organizace prosí o finanční pomoc. Matka s mrtvým dítětem – ztělesněná bolest všech matek, kterým zemřelo dítě... Uložení Ježíše do hrobu a

historická paralela – bitva u Waterloo, vojevůdce Wellington na bitevním poli – nic než zkáza a zmar, torzo stromu, a v dále jednoduché kříže mrtvých vojáků, těch, které se podařilo pochovat a nezůstali po dělostřelbě rozstřílení na kousky na bitevním poli. A kolik místa k životu by zůstalo v Evropě, kdyby vojáci padli ve všech válkách, které se tady v historii vedly, měli dodnes svůj hrob a svůj kříž?

Ale tato křížová cesta nekončí uložením do hrobu – Ježíš opět v nadživotní velikosti zve všechny do své náruče v Božím

království, svatého Václava, svatou Ludmilu, i další velké postavy našich dějin – a také bezejmenný zástup ostatních lidí, nás všechny... A zlatý záblesk naděje z kříže se tady zhmotňuje ve Vzkříšení...

Lhotecká Křížová cesta je opravdu jedinečná. Určitě stojí za to si ji přijít prohlédnout a nechat na sebe působit i jindy než v postní době. Právě proto, že je trochu „jiná“, může prohloubit naše rozjímání a modlitby – a přes všechny ztvárněné hrůzy a utrpení ukazuje hlavně naději.

L.M.

■ ■ AMORIS LAETIA – SETKÁNÍ RODIN NAD PAPEŽSKOU EXHORTACÍ

V sobotu 1.4. 2017 proběhlo setkání rodin s P. Jendou Balíkem nad exhortací papeže Františka Amoris Laetitia (Radost lásky).

Sešlo se asi 30 farníků, převážně mladších manželských párů a několik seniorů. Myslelo se i na děti, které krásný slunečný den strávily převážně venku s děvčaty z našeho Společenství mládeže – těm za vzornou péči patří velký dík!

Jak všichni asi víme, P. Jenda Balík má, krom mnoha dalších darů, ohromný dar řeči a srozumitelného sdělení. Hovořil jasně a vtipně.

Probralo se mnohé, ale ústředním tématem byla láska v rodině a vše související. Je to zejména láska manželská jako základní pilíř rodiny. Zazněla doporučení, jak vztah mezi manželi opatrovat, oživovat a chránit a došlo i na sdílení zkušeností mezi přítomnými.

Velký prostor dostalo téma výchovy dětí, obecně i křesťanské, zazněla četná moudrá doporučení a zejména povzbuzení k odvaze vést děti v souladu s naší vírou ke křesťanské morálce. A to často „proti proudu“ dnešní bezbřehé doby a povzbuzovat je, aby se nebály být jiné.

V dnešní době morálního relativismu je důležité, aby naše rodiny žily radostnou a živou vírou, a byly tak inspirací ve svém okolí a působily na společnost „zespoda“. Bohužel stabilita a ochrana rodiny nepatří mezi prioritní agendu našeho státu. Dokonce se zdá, že se rodina v současné době nachází na periferii jeho zájmu a stále větší prostor a pozornost přitahují všemožné minority typu LGBT (lesby – gayové – bisexuálové – transsexuálové), jež disponují hlasitou a mocnou lobby a dostává se jim sluchu i na nejvyšších místech, včetně vlády.

Ideologie genderové rovnosti pohlaví tak pozvolna a plíživě proniká do všech oblastí našeho života a nenápadně deformuje a mate smýšlení lidí. A tak se často stává, že se ženy bojí mít děti, aby neutrpěl jejich kariérní růst a muži se bojí mít ženy a děti a převzít za ně chlapeckou odpovědnost. A stejného společenského statusu jako tradiční početná rodina požívá uskupení třeba 2 mužů a pejska, k nimž možná i zanedlouho přibude adoptované dítě. Podle genderové ideologie je pohlavní odlišnost pouze kulturní konstrukt, role ženy a muže je plnohodnotně zaměnitelná a člověk je tím, čím se zrovna cítí. Dnes ženou, zítra třeba mužem.

Gender rozkládá všechny tradiční a časem prověřené hodnoty a vážně hrozí novou totalitou.

A proto je důležité nejen (kriticky) myslet, ale především radostně a dobře křesťansky žít a vést naše děti k Ježíši Kristu. A genderu na lep neskočit!

Velké poděkování za krásný a přínosný den patří, krom tradičně výborného patera Balíka, také Lídě Burianové, která vše připravila, zažádala a dokonce i dostala na akci grant od MČ Praha 10, a hlavně uvařila pro všechny účastníky výborný oběd (i když se jí u toho pod nohama motal náš malý František). Pro velký úspěch proběhne podobné setkání znovu letos na podzim.

Blanka Čechová, farnost Hostivař, s díky za pozvání.

■ ■ PRODLOUŽENÝ VÍKEND DĚTÍ V HRÁDKU U VLAŠIMI

Letošní jarní víkend s dětmi jsme na přelomu dubna a května strávili ve vesničce Hrádek, pár kilometrů od Vlašimi, na kopečku obklopeném lesy. V místním kostele se nachází slavná gotická soška Panny Marie, za kterou již stovky let přicházejí poutníci.

Vzhledem k blízkosti výročí konce války se celá akce nesla v duchu připomínání hrdinů a světců s válkou spojených. Konkrétně se dětem postupně představili Václav Morávek, Irena Sendlerová, Maxmilián Kolbe a František Fajtl. Každý z těchto lidí představuje specifické ctnosti a příklad hodný následování i v dnešních, méně extrémních časech.

Václav Morávek byl nejen statečný, ale především chytrý – dokázal přesně poznat, jak může ve své situaci pomoci porážce nacismu. Roky pracoval v okupovaném Československu, informoval Spojence a přiváděl svými kousky nacisty k zuřivosti. Když se dostal do úzkých, věděl, kdy utíkat a kdy bojovat. V boji padl. Jeho heslem bylo "Věřím v Boha a své pistole."

Irena Sendlerová byla stejně statečná jako Morávek, ale nezabývala se válčením. Zachraňovala děti z Varšavského ghetta, a to i poté, co ji málem ubilo k smrti gestapo. Uprostřed zabíjení chránila život a nevzdala se.

Svatý Maxmilián Kolbe odmítl jít snadnou cestou přijetí německého občanství, které by mu zajistilo privilegované postavení mezi Poláky, určenými k vyhubení. Tiskl ilegální materiály a skrýval Židy před nacisty. Jakožto řeholník dal v Osvětimi svůj život za život muže, na nějž doma čekala rodina. I ve chvíli, kdy byl zdánlivě zbaven všech možností, dokázal pomoci svému bližnímu, a to největší představitelnou obětí.

František Fajtl byl voják a odmítl se smířit s falešným mírem Mnichova a protektorátu. Ve Francii, Británii i Sovětském svazu plnil svou přísahu a usilovně bojoval za svobodné Československo. Vždy se obětavě vrhal do těžšího boje, než se po něm žádalo.

Všichni čtyři mohli tvářit v tvář zlu složit ruce do klína a čekat, až jim svobodu dobudou jiní. Ale neudělali to – vzali svůj kříž a šli.

Děti, hledající odpověď na otázku "Jak se má křesťan zachovat za války?" tak vyráběly falešné dokumenty pro Židy a zachraňovaly je z ghetta, pašovaly pronásledované skrz síť gestapa, odesílaly depeše spojencům a sváděly letecké bitvy s Luftwaffe.

Všichni společně jsme si tak připomínali cenu svobody, kterou za nás zaplatili jiní a učili jsme se, že způsobů, jak vzdorovat zlu, je mnoho. Každý se hodí pro jinou situaci a závisí na různých individuálních darech – ale děje-li se bezpráví, jediná naše povinnost je konat.

K tomu ať nám dopomáhá Bůh.

Jan Parolek – Páka

■ ■ PROJEKT „TVÁŘ – PŘÍBĚH ZTRACENÍ A TOUHA ZNOVUNALÉZÁNÍ“

příběh středověké sošky Madony z Osíka

Jednu květnovou středu večer bylo na bohoslužbě více lidí než obvykle. Poznala jsem dokonce i několik mimopražských tváří. Po cestě z kostela jsem potkala pro změnu několik známých farních tváří, které spěchaly směrem ke kostelu, ačkoliv už bylo po mši. A pak mi došlo, že právě dnes se koná přednáška o sošce Madony z Osíka, na kterou zvalo i postní vydání farního zpravodaje:

Socha Panny Marie z Osíka je jednou z nejstarších dřevěných mariánských soch na našem území. Vzácná dřevěná madona se ale dochovala jen jako torzo bez tváře.

*Krásná socha, zbavená své krásy neznámým obrazoborcem,
je symbolem a bolestným znamením.*

Panna Maria s Ježíškem na klíně obvyčejně představuje Trůn moudrosti.

Ale co nám říká Bohorodička, která byla násilně zbavena své tváře?

*Její pozoruhodný příběh přijdou do našeho farního sálu vyprávět
pan architekt Josef Pleskot a pan Norbert Schmidt.*

Paní Jana Pleskotová zaznamenala z přednášky mnoho zajímavých informací a postřehů:

Začátkem června tomu bude právě rok, co byla v Litomyšli v kryptě kostela Nalezení sv. Kříže na Zámeckém návrší zahájena mimořádná výstava „TVÁŘ“. Šlo o výstavu dřevěné sošky Madony sedící na trůnu a nesoucí na svém levém koleně malou postavu oděného a žehnajícího Ježíška. Vznik této dřevěné sošky, objevené v soukromém majetku v obci Osík u

Litomyšle, byl odborníky stanoven na 2. polovinu 12. století. Soška se řadí do vrcholné fáze románského umění a je pravděpodobně nejstarší dochovanou dřevěnou řezbou na našem území. Otázka jejího původu zůstává zatím nezodpovězena, stopy vedou zřejmě do oblasti severovýchodního Švýcarska. Téměř tisíciletý příběh tohoto unikátního díla je tedy prozatím zahalen tajemstvím.

Soška Madony byla v minulosti poničena – chybí jí tvář. Architekti Josef Pleskot a Norbert Schmidt přišli s myšlenkou opět vdechnout do sochy život a dotvořit chybějící tvář Madony, a to zcela současným způsobem, aby výsledek odpovídal našemu způsobu uvažování a cítění. Nejprve přemýšleli o tom, že o dotvoření tváře Madony požádají známé sochaře. Tuto myšlenku však záhy zavrhl kurátor výstavy Norbert Schmidt, protože si uvědomil, že podoba tváře by byla v pojetí různých umělců příliš snadno předvídatelná. Vyslovil tedy přání, aby se úkolu ujal původce myšlenky Josef Pleskot.

Od samého začátku bylo jasné, že úkol nelze vyřešit jakoukoliv konkrétní podobou tváře. Po četných modelačních pokusech vytvořit abstraktní podobu tváře nakonec Josef Pleskot zvolil pravděpodobně nejjednodušší způsob, jaký se při práci zjevil, totiž zakrýt zranění z minulosti dvakrát zalomenou rouškou z tenkého pozlaceného plechu. Tato rouška scelila celkovou siluetu sochy a svým světlem a zrcadlením poskytla soše autentickou tvář, ve které se mohl spatřit každý z pozorovatelů. Pietní rouška byla zakotvena v podstavci sochy tak, že se vůbec historické podstaty díla nedotkla.

Architekti Josef Pleskot a Norbert Schmidt doplnili zajímavé vyprávění promítáním obrázků sošky. Sál divadla byl zcela zaplněn posluchači a po představení projektu se rozvinula diskuse. Celou akci připravil ve spolupráci s Lídou Burianovou pan Pavel Mareš, který rovněž večer moderoval, patří mu za to velký dík.

Jana Pleskotová

Na dojmy z přednášky i diskuze jsme se zeptali také moderátora akce, pana Pavla Mareše:

Proč jste se rozhodl do přednášky osobně zapojit?

Přednášku jsem pomohl zorganizovat na žádost Lídy Burianové. Téma je to pozoruhodné. Není to žádné nádherné a velkolepé výtvarné dílo, ale poškozená a pozapomenutá malá soška, které se dostalo pozornosti díky velkému stáří a nezvyklému současnému uchopení. Mám také slabost pro Litomyšl, blízko které byla soška objevena, pocházím z Pardubic.

Co nám říká Bohorodička, která byla násilně zbavena své tváře?

Každému říká asi něco jiného. Ale když této Panně někdo tvář takhle odstraní, měl k ní asi vztah, byť plný nenávisť. A teď před tou soškou stojí člověk, který má k Matce Boží vztah citově opačný. Co s tou soškou udělat? Dát jí před tvář plíšek znamená projevit úctu. Podobnou tomu, když někoho zastihneme po autonehodě už mrtvého a nezbyvá nám než zakrýt jeho tvář. Tohle přirovnání pana architekta Pleskota mi pomohlo vidět jak živý vztah věřícího k Matce Boží, tak pochopit to, že se nedodělávala nová hlava, ale jen se naznačilo, že někdo, kdo hraje v naší víře tak důležitou roli, je živý, zranitelný. Že je Panna Maria přístupná jak našim chválám, tak výčitkám cizích lidí, kteří jsou schopni sáhnout i k násilí.

Jaká byla následná diskuze a s jakými pocity jste z přednášky (coby účastník-posluchač) odcházel?

Bál jsem se, přiznám se, trochu toho, že se budeme topit v kunsthistorických detailech. Ale nebylo tomu tak. Byl to trochu nezvyklý způsob, jak si oživit svoji úctu k Marii. Sám jsem si uvědomil, že z Madony z Osíka mám podobné dojmy jako z kostela v Neratově v Orlických horách, kde jsou též obnaženy historické rány, jež se tomuto svatostánku dostaly na konci druhé světové války.

„Co nám říká Bohorodička, která byla násilně zbavena své tváře?“ To je otázka, která v úvodní pozvánce lákala na účast na přednášku, a která po přečtení všech těchto informací a dojmů začala mně, coby neúčastníkovi akce, čím dál víc vrtat hlavou. Jednou z možných odpovědí přispěl ve svém zamýšlení i další účastník přednášky.

První pocit při pohledu na sošku Panny Marie z Osíka jsem měl asi jako všichni: *Jaká škoda, že se nedochovala nepoškozená. Její tvář byla určitě krásná, a o tuto krásu jsme ochuzeni, protože máme před sebou jen fragment.*

Ale najednou mi v hlavě vyskočila myšlenka naprosto jiná – vždyť se mi nenabízí jen jedna možnost, daná a neměnná, chce se po mně, abych přišel i já se svou troškou do mlýna a zkusil chybějící tvář dle svého doplnit. Jaká byla? Co když Madona nebyla štíhlá s tváří modelky z titulní stránky módního magazínu? Mohla být menší, podsaditá, bokatá? Mohla. Mohla mít velký nos? Mohla, a vůbec to nesouvisí s tím, že byla Židovka. Vždyť ani Cyrano z Bergeracu nebyl Žid. Copak mi chybějící tvář neříká, že si mohu představit jakoukoli tvář a každá bude krásná? Chybějící tvář nemá rty a přesto říká: *Je chudé mít někoho rád jen proto, že je krásný, ale krásný je každý, kdo je milován.*

Všechno jsem si uvědomil jen díky tomu, že soška Madony bez očí se na mne podívala a nabídla mi dialog. Neřekla, co si mám myslet. Vyprovokovala mne k tomu, abych začal přemýšlet. Jen to, co vás nenechá v pasivitě, ale vyžaduje vaši spoluúčast, je umění. A platí to nejen v umění, ale ve všem, co nás obklopuje.

Vladimír Tausinger

Poznámka na závěr: Na farním Youtube kanále je k dispozici kompletní záznam přednášky.

■ ■ VÝLET SE SENIORY STRAŠNICKÉ FARNOSTI DO PYŠEL

Již několikrát jsme zavítali se strašnickou farností do okolí Prahy. Tentokrát jsme vyrazily v počtu desíti žen si prohlédnout kostel Povýšení svatého Kříže a Loretánskou kapli v Pyšelích. Sešly jsme se před farou a společně jsme jely vlakem do Senohrab a potom autobusem do Pyšel.

Městečko Pyšely leží 30 kilometrů jižně od Prahy. Jedinečnou dominantou je Loretánská kaple, od níž je jeden z nejkrásnějších výhledů do Posázaví. V samotném městě je též bohatá sochařská výzdoba z 18.století.

Nejdříve jsme si prohlédly interiér kostela Povýšení svatého Kříže a potom se vydaly na prohlídku Loretánské kaple, asi půl kilometru vzdálené od středu města. V kapli jsou vzácné

fresky, ale téměř nic víc. Všechno poničili a rozkradli vandalové. Pomodlily jsme se Loretánské litanie a zazpívaly mariánskou písničku.

Zpátky nás paní průvodkyně z info centra vedla oklikou kolem bývalé židovské synagogy. Současný majitel nás pozval dovnitř, a tak jsme se ocitly v původní místnosti, kde se konaly bohoslužby, a ve druhé místnosti bývala škola pro děti.

Po této příjemné přestávce jsme zamířily do muzea. Cestou jsme se obdivovaly zámku, který je pěkně opraven. Pochází ze 16. století a nyní je v něm Domov pro seniory.

V muzeu nám jeho ředitelka ukázala různé předměty, které se našly při kopání kanalizační sítě, na půdách nebo v polích. Většina je z 19. století a přibližuje život v tomto regionu.

Po všech těchto prohlídkách jsme šly na oběd. Zpět jsme se vrátily autobusem a ze Senohrab vlakem.

Počasí nám prálo a byl to hezký zážitek. Doufám, že se zase příště sejdem a budeme obdivovat historické památky nejen v našem pražském okolí.

Jarmila Vraná

■ ■ PROHLÍDKA OLŠANSKÝCH HŘBITOVŮ

Dne 27. května 2017 se uskutečnila komentovaná procházka II. části Olšanských hřbitovů pod vedením p.Mgr. J.Hameršmída. Počasí a nálada byla báječná, sluníčko svítilo, ale pod korunami stromů a za zpěvu ptáčků bylo velmi příjemně, oáza klidu uprostřed města.

Dozvěděli jsme se mnoho zajímavostí z úst pana Hameršmída o významných osobnostech, které zde našli místo posledního odpočinku, také byla zmíněna sochařská funerální výzdoba věhlasných autorů.

Např.

- Náhrobek rodiny Řivnáčovy od sochaře J. Horejce, který se podílel např. na výzdobě chrámu sv. Víta (oltář chórové kaple, figurální mříž pro kapli sv. Ludmily), ale je také tvůrcem legendárního Golema.
- Jan Erazim Vocel – zakladatel české archeologie a dějin na pražské univerzitě
- Rodinný hrob Náprstků, kde je pohřbena i Anna Holubová – matka Emila Holuba, který podnikal expedice do Afriky
- Vojtěch Lanna, průmyslník a mecenáš – autor hrobky J. Myslbeka kol.
- Jaroslav Rilke von Rüliken – zemský advokát
- Václav Matěj Kramerius – spisovatel, nakladatel, novinář, zakladatel České expedice
- Kateřina Smetanová – první choť skladatele B. Smetany
- Rodina Františka Dittricha – pražský purkmistr
- Jan František Bořek Dohalský – český šlechtic s rodokmenem od 14. stol., autorem náhrobku je Václav Práchner

Viděli jsme ještě mnohem více, procházka byla příjemná a poučná. Jistě bude následovat další komentovaná prohlídka, přidejte se k nám, srdečně Vás zveme.

AM

■ ■ PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Poslední květnové nedělní dopoledne ve strašnickém kostele bylo opravdu vydařené. Na mši přišly dvě desítky dětí, které se chystaly k přijetí velmi radostné svátosti – prvního svatého přijímání. Všechny, oděny do svátečních šatů, již před mší svatou s natěšenými výrazy nedočkavě postávaly v postranní části kostela. Také z rodičů sálala opravdová radost. Myslím, že i na našem synovi Vincíkovi bylo vidět, že se těší. Musím ale přiznat, že z počátku přípravy jsme se trochu obávali, jestli je Vincík na tuto svátost dostatečně vyzrálý, avšak po skončené přípravě a zejména po první svátosti smíření jsme se utvrdili, že jeho těšení není jen o těšení se na oslavu, která bude následovat. Dítěti do hlavy nevidíme, a proto bylo a je vždy těžké odhadnout, kdy a co myslí vážně. Ale po dnešním dni mohu říci, že ačkoli je Vincíkovi teprve 7 let, bylo načasování správné. Věříme, že tato svátost napomůže jak růstu jeho víry, tak také bude posilou při překonávání všemožných nástrah toho světa. Doufáme, že mu v tom my rodiče budeme účinnými pomocníky.

F.R.

Tak jen ať je více takových dní jako byl ten dnešní.

■ ■ DEN DĚTÍ S ANDĚLEM PÁNĚ

Letošní dětský den nebyl vůbec ledajaký, protože samotný anděl Petronel (v podání hlavního organizátora Vaška Vlasáka) potřeboval od dětí naléhavě pomoci. Byl totiž příliš zavalen povinnostmi, které už nezvládal vyřizovat. Celý dětský den se tak vlastně odehrál jako vsuvka do divadelního představení, ze kterého děti vyběhly plnit různé úkoly na osm stanovišť v areálu kostela a divadla. Odměnou za výpomoc jim bylo předání listu „Svědění“ (se záznamy ze stanovišť) Petronelovi přímo na jevišti divadla, osobní poděkování, diplom a milý dárek s občerstvením a zmrzlinou, která se v ten horný den náramně hodila! Všem organizátorům i aktérům patří dík za skvěle připravenou akci.

■ ■ ■ STARŠÍ NEŽ NÁRODNÍ

Víte, co je ve Strašnicích starší než Národní divadlo? Chodí kolem toho od metra každý, kdo jde kolem Gutovky a služebny Policie ČR na bohoslužbu do našeho kostela.

Křížek V zátočce z roku 1882.

V zátočce je starý název pro dnes poněkud zanedbaný kout pod Starostrašnickou školou (dnes sídlo služebny Policie). O křížek se starala během uplynulých třicet let naše farnice, paní Marie Dvořáková. Se synem Josefem jej nechala na své náklady na konci minulého století restaurovat. Mezitím začala pracovat voda na soklu a hrozilo, že by se tato Boží muka uprostřed města pomalu rozpadla.

Coby zastupitel KDU-ČSL zvolený za koalici VLASTA jsem proto požádal vedoucího odboru životního prostředí na naší radnici, pana Bc. Martina Pecánka, aby se této vzácné, byť obyčejné památce věnovala pozornost. Velmi ochotně si mě vyslechl a domluvili jsme si schůzku: on, já, paní Dvořáková, Lída Burianová a zástupci stavební firmy.

Firma přinesla vizualizaci opravy. Ta nebyla úplně vhodná, protože by zvýraznila sokl na úkor kříže, ale pánové byli přístupní připomínkám. Paní Dvořáková popsala z praktického hlediska, co je třeba: odstranění náletových dřevin z ohrádky bezprostředně kolem křížku; úprava okolí tak, aby vynikl křížek; schůdky k brance; kamínky okolo; místo pro vysázení květin.

Nyní je křížek opraven. Firma okolí vyklučila velmi důkladně, ale zasetá tráva už o sobě dává vědět. A brzo bude okolí vypadat velmi pěkně. Viděli jsme, bohudík, několik lidí, kteří se u křížku zastavili, přežehnali se a vzpomněli na Vykupitelovu oběť. V některém z příštích čísel Vzkříšení přineseme obrázky a fotografie a povíme si o tomto místě více.

Pavel Mareš

■ ■ ■ OHLÉDNUTÍ ZA NÁBOŽENSTVÍM

„Náboženství pro školáky se na faře ve Strašnicích učilo od nepaměti, za každého počasí a za každého režimu“ ...tak začíná vzpomínání pastorační asistentky a „tety“ Lídy Burianové (nejen) na výuku náboženství pro knihu Marie a Milana Mocových Strašnickou farností od počátku po současnost (Portál, 2014)

„Vyučovalo se v suterénu fary, v základní škole Starostrašnická a po dostavbě nového kostela (1994) ve farní učebně. Pater Marian nám pouštěl diapozitivy snad ke každému probíranému evangelnímu příběhu. Na náboženství jsme se vždycky moc těšili. Mlhavě se mi vybavují nádherné květnové výlety s otcem Marianem autobusem do okolí Prahy navzdory tvrdé normalizaci.

Od devadesátých let pomáhala s náboženstvím nejmladších školáčků sestra Veronika de Notre-Dame, starší školáky učili novokněží, kteří ve farnosti právě působili jako kaplani.

Na jaře roku 1996 jsem se pokusila formou hry přiblížit Pána Ježíše i předškolním dětem. Začali jsme se scházet v suterénu fary. Obrázková Bible, maňásek Kostelníček, Orffovy nástroje, omalovánky, pastelky, nůžky, křída, modelína... Po vzoru otce Mariana jsme si občas promítali příběhy z Ježíšova života. Křtili jsme panenky, před postem jsme pálili kočičky na popelec, se štávou a suchým chlebem slavili velikonoční večeri. Nechybělo ani mytí nohou.

Společně s tehdejšími kaplanem P. Zbigniewem Grzybem, se staršími dětmi a sestrou Veronikou jsme se v postu scházeli k modlitbě křížové cesty a v říjnu k modlitbě růžence. Od jubilejního roku 2000 jsme zavedli poutě na poděkování za školní rok k Pražskému Jezulátku. Od dob otce Petera Kováče (2005) je v tamním kostele sloužena našimi kněžími putní děkovaná mše svatá.“

A že je každý rok za co děkovat! Pánu Bohu za požehnání v podobě dětí, za pomoc při jejich výchově a vedení k víře. Vyučujícím pak za trpělivé úsilí přivádět naše děti blíže k Bohu.

V současné době vyučují náboženství čtyři vyučující. Otec Karel vede děti druhého stupně základních škol, katechetka Barbora Tomková vyučuje děti druhé a třetí třídy. Pastorační asistentka Lída Burianová pečuje hned o dvě dětské skupinky, o školáčky v první a druhé třídě a o děti čtvrtých a pátých tříd. S předškoláky si o Pánu Ježíši a biblických příbězích vypráví Radka Suchá.

Pouť k Pražskému Jezulátku na poděkování za letošní školní rok proběhne v pondělí 19. června 2017 od 16 hodin (podrobnosti jsou uvedeny v programu pro děti). Příležitost ohlédnout se za výukou náboženství a možnost poděkovat našim vyučujícím za každoroční nemalé úsilí jsme se s rodiči a dětmi rozhodli již nyní.

Děkuji všem rodičům i žákům, kteří se k této možnosti připojili, za jejich živá a pozitivní svědectví. Děkuji Radce, Lídě, Báře a Otci Karlovi za čas a úsilí, které našim dětem celoročně věnují.

K.Z.

Dcera chodí od loňského února mezi předškolní děti k Radce. „Anežko, jak se Ti vlastně líbí na náboženství?“ - „Hezky. ... Akorát ten příběh o tom, jak zabil Ježíše se mi nelíbí...“

„A jaká je Radka?“ – „Prima!“ (žádné další akorát nebylo)

„Zkusíš mi popsat, co všechno na nábožku děláte? Sejdete se a pak?“ – „Malujeme a vyrábíme to, o čem jsme si povídali. A pak si to podepišeme.“

„Co Tě tam nejvíc baví?“ – „Vybarvování.“

Moje věčně upovídaná dcerka asi zrovna neměla na rozpravy náladu, bližší informace jsem z ní prostě nevymámila... Vlastně předpokládám, že i její popis náboženství je spíše nepřesný než přesný, ALE vím, že se z náboženství vrací vždy spokojená a já jsem proto Radce vděčná za to, co pro děti a vlastně i pro nás rodiče dělá! Děkuji!

Přidávám tedy alespoň obrázek, který malá autorka popsala takto: „To bylo, jak jsme byly na nábožku jen dvě – já a Janička, ostatní byli nemocní. Tady sedíme u stolu s Radkou a vyrábíme ty ohně – to jsme si vyprávěly o tom hořícím keři.“ (Radka na obrázku sedí z boku stolu vpravo – kdyby ji někdo náhodou nepoznal)

Jana s Anežkou

S náboženstvím v naší farnosti jsme moc spokojeni. S manželem oba pocházíme ze Slovenska, kde se s výukou náboženství začíná až v první třídě, proto jsme byli příjemně překvapeni, když jsme zjistili, že tady děti mohou chodit do náboženství už od čtyř let. Obě naše holky začínaly u Radky, která vede nejmenší děti. Chodily k ní (a mladší ještě chodí) velice rády. Nevím, jestli jsem od nich někdy slyšela, že by se jim tam nechtělo. Radka je vždy vítá s úsměvem a má pro ně připravená zajímavá témata a hry. Někdy se po hodině náboženství dcery ptám na to, o čem si povídali a většinou si toho hodně pamatuje. Největší překvapení jsme ale zažili jednou o Velikonocích, když v učebně visela mapa událostí Nového zákona a dcera úplně bez pomoci ukázala na každé místo a k němu správně přiřadila událost, která se na tom místě odehrála. Tenkrát jsem přišla za Radkou a moc jí děkovala za práci, kterou odvádí, protože jsem na vlastní kůži zažila, kolik se toho mohou naučit i tak malé děti. Modlím se za to, aby to v jejich hlavách a srdcích vydrželo po celý život. Navíc si tam naše děti našly kamarády, se kterými se rádi vidíme nejenom v kostele. Díky Bohu za Radku i za farní náboženství!

Elen

S náboženstvím v naší farnosti už jsme pár let prožili. Rok s Radkou pro předškoláky a dva roky s Lídou pro prvňáky a druháky. Plodně strávené roky, chce se mi napsat. S Radkou to byla spousta omalovánek a seznámení s příběhy Starého a Nového zákona i nejznámějšími svatými. S Lídou stále podrobnější seznamování s příběhem našeho stvoření i vykoupení. Každý rok se opakuje – a pokaždé jinak – i úcta k Panně Marii, pečlivá příprava v postní době nebo dušičková modlitba na záběhlickém hřbitově. I dospělí se něco přiučí: věděli jste, že jméno Abrahámovy syna Izáka znamená Směváček (tedy „ať se Bůh usmívá“)?

Předejme ale slovo povolanější – přímé účastníci: „Na náboženství se mi líbí moc. Nejdřív jsem chodila k Radce a teď chodím k Lídě. Baví mě, že se tam učíme o Pánu Bohu. Učíme se třeba, jak se Pán Ježíš narodil a byl pokřtěn nebo o Adamovi a Evě, Noemovi nebo o Mojžíšovi a Desateru. Všechno si s Lídou kreslíme a píšeme do sešitu. Vždycky se na Lídu a na to, co nám bude vyprávět, těším.“

Ať už se probírá jakékoli téma, všim prostupuje jeden cíl: přivádět děti k Pánu, učit je o jeho lásce a probudit v nich lásku k Němu. A za to vše vám, milé katechetky, ze srdce děkujeme.

L., P., F. Marešovi

Každou středu chodím se skvělou partou na náboženství k Lídě. Dozvídám se tam nové věci, a to zábavnou formou. Na náboženství chodí i můj mladší bratr a až ještě trochu povyroste naše malá sestřička, určitě bude chodit taky.

Lída je velmi hodná a laskavá a má vždy pro nás něco zajímavého připravené. Když jsme hodní, dostaneme i odměnu. Na náboženství se sice učíme, ale ne zdaleka tak jako ve škole. Také hrajeme hry (např.: při Velikonocích si hrajeme na Poslední večeři nebo spousta jiných zábavných her, při kterých se něco naučíme). Na závěr se vždy modlíme a předkládáme Bohu své prosby a poděkování. Vždy se moc těším na skvělou partu kamarádů, na Lídu, na učení, a hlavně na Pána Ježíše. Jistě všichni přijďte, je to tu super.

Terka Sklenářová, 10 let

I my se rádi touto cestou podělíme o naše zkušenosti s výukou náboženství v naší farnosti a rádi tak vyjádříme velký dík našim milým a schopným katechetkám za jejich úsilí a

čas věnovaný dětem. Naše Emma je ve 4. třídě, „prochází“ nábožkem už od školky a všechny ty roky chodila ráda. Radka si s láskou a trpělivostí vyhrála na biblická témata s těmi předškolními, Bára svým kamarádkým přístupem skvěle přitáhne mladší školáky a Lída svým rozhledem a atraktivním přístupem předává spoustu cenných základů do života víry těm starším. Tři roky chodila Emma k Báře. Ocenila jsem Bářinu schopnost vytvořit z nábožka oblíbený kroužek, kam Emma chodila s nadšením, kam se těšila i na prima partu a odkud si odnášela spoustu dojmů. Líbil se mi zážitkový přístup výuky, nechtěla jsem jen encyklopedické znalosti z náboženství, ale takové podání základů víry, které povede k živému vztahu s Bohem. A to se dařilo a daří. Nechtěla jsem, aby z hodin náboženství byl strašák hodnocení „víš-nevíš, už bys měl vědět...“ nebo zase nuda, ale aby se informace spojily s reálným životem a vedly k radosti z víry a poznávání Boha. Za toto zprostředkování jsme Báře i ostatním vděční a moc děkujeme!

Andrea

Přestože nás tento školní rok trápily neustále se střídající nemoci, potíže, nečekané události... a kvůli tomu byly naše děti na nábožku velice zřídkka, vždycky se na něj hodně těšily. Já pozoruji jejich účast jakoby z povzdálí. Ještě se ve mně hemží ty nepříjemné pocity, které jsem zažívala před cca 30 lety, když jsem chodila na náboženství já. Bylo to v Itálii, kde jsem se narodila a žila část svého života. Tam chodit na nábožko a do kostela bylo prostě pro všechny samozřejmostí. Já jsem však měla tu smůlu, že v nábožkové třídě byl lichý počet dětí, ale lavice byly vždycky po dvou. Všechny děti měly už předem domluveného kamaráda, s kým budou sedět. Jenom já, která jsem byla ta nejtišší a nejbojácnejší, jsem zpravidla zůstávala v lavici sama a bylo mi to velice trapné. Jediná naděje byla, že někdo onemocní... Tak jsem prostě musela několik let skousnout tento smutný úděl.

Měla jsem obavy, že se něco takového může stát i naší Julince, která je také plachá a tichá, snad po mně. Říkala jsem si: co když zažije ty nepříjemné pocity spojené s hodinami náboženství jako já? Co když se kvůli tomu bude trápit a nebude vnímat, co katechetka říká? Všechny obavy rychle vzaly za své hned po první úterní hodině s Bárrou, protože se Julinka vrátila domů nadšena a těšila se na další setkání.

Zeptala jsem se Julinky, co jí zaujalo nejvíc po všech těch měsících. Vyprávěla mi, jak si společně s Bárrou obkreslili ruce, vystříhli je a slepili tak, že tím vytvořili slunce. Krásné. A to je jenom jedna z mnoha krásných vzpomínek.

Jsmo tedy velice vděční za všechnu tu péči, kterou naše děti dostávají od katechetek; za tu přátelskou a rodinnou atmosféru ve třídách mezi dětmi a také mezi rodiči na chodbě a venku; za možnost jít do kostela se modlit v tichu, zatímco mají děti svou hodinu nábožka; za všechny modlitby, kterými lidé podporují tyto aktivity. Pán Bůh všem zaplať.

Maria Elena Voctová Massa

Pokud jste rodiče, snad mi dáte za pravdu, že svěřit výchovu svých dětí někomu druhému je alespoň zpočátku, dokud jsou hodně malé, výkon. Pro mě to bylo nejtěžší v oblasti budování vztahu k Pánu Bohu. Pamatuju se, jak jsem hrozně chtěla s výukou náboženství pomáhat. Vložit do toho všechny zkušenosti ze skautského oddílu, energii, která by je nadchla pro Hospodina.

Katechetkou nejmenších byla tehdy moje kamarádka Iveta a dělala to výborně. Měly jsme stejně staré děti. Když jsme tam byli poprvé (klukům bylo něco mezi třemi a pěti), vymyslela, že bude dětem vyprávět o utišení bouře na moři. Umístila děti na koberec, divoce

jím smýkala a cvakala vypínačem pro dokreslení atmosféry bouře. V nejlepším se nejmenší dítě počuralo. Louže byla značná, což výrazně ovlivnilo možnosti rozestavení ostatních žáčků, pokud měli zůstat suší. Iveta se musela hodně propnout, abychom zvládly odstranit louži a nenechat vyčpět napětí příběhu, jímž chtěla v dětech zasít zájem o další biblická vyprávění a zejména o jejich ústřední postavu.

Katechetkami nejmenších byla v následujících letech celá řada skvělých žen: Radka, Bára, Jana, Lída, ani si na všechny nevzpomenu, ale umím si představit, že podobných scének, jako byla ta s louží, zažily jistě bezpočet. Velmi pravděpodobně se také často intenzivně snažily udělat pěknou atmosféru, při které se dětské hlavičky už už otvírají a ejhle – něco nebo někdo ji dovedně přetvořil v něco právě opačného.

Za vytrvalé odhodlání to přes všechny zdánlivé neúspěchy nevzdat a zkoušet to stále znovu bych jim chtěla poděkovat. Naším dětem je teď mezi 12 a 17 lety. Čím jsou starší, tím víc je nám jasné, že nedokážeme zařídit, aby stavěli svůj život na vztahu k Pánu Bohu. Naštěstí je to ale vztah. Takže na to nejsou samy. Mají k tomu Toho Druhého. Víím, že se děti nutně musí utkat s nejistotou ve víře a konfrontovat svůj způsob života s životem jiných lidí. Teď, na prahu dospělosti, je to ještě více aktuální. Tím více jsme vděčni, že osoby, které poznaly během let výuky náboženství, jsou jim nyní svým životem především příkladem toho, komu na Kristu opravdu záleží.

Když si představím nezdolnost, se kterou Lída vychovala své čtyři syny, a že to nebylo vždy romantické, a k tomu stále drží teplo domova ve strašnickém kostele, všechna nedělní kakaa, polité ubrusy a k tomu ještě vtipné nezahořklé repliky k dětem... (Vzpomínka na loňský úklid před Velikonocemi: Dan luxuje pod oltářem: „Lído já jsem tam viděl takovou díru... to je díra do pekla.“ Lída: „Ne, ne, Dane, to je díra z pekla.“) Nebo Bára, každodenně profesně vystavená pedagogickému procesu s dětmi, které je obtížné něco naučit a mnohdy ještě obtížnější je zvládnout, a přitom stále tak přátelská k rošťákům z náboženství. Nebo nenápadná, ale velmi účinná Radka se svou pozoruhodnou cestou k víře v gymnaziálním věku a povahou, se kterou je vám prostě dobře. A nakonec P. Karel Kočí. Kluci se s ním seznámili právě ve věku, kdy potřebovali někoho, kdo chápe toho, kdo má víc otázek než odpovědí. Rozumí klukům. Je pevný. To všechno u něho našli, a i když někteří už mají dlouhou školu a čas na náboženství jim nevychází, znají ho, mají k němu důvěru a mohou ho vidat, povídat si s ním a poslouchat jeho kázání více let. Bohu díky.

Pavla Mlčková

V nábožku se mi moc líbí. Mám tam skvělé kamarády, úžasného pana faráře, prostě bezva společenství. Baví mě tam všechno. Příběhy jsou zajímavé a učíme se tam i dějiny. Mám ráda pana faráře, protože umí poutavě vyprávět příběhy. Ráda potkávám své kamarády, se kterými si ráda povídám. Hodiny náboženství mi dávají nové znalosti příběhů z dějin, ale i třeba různé příběhy ze Starého i Nového zákona. Dávají mi pocit přátelství. Na našem vyučujícím si vážím, že když si povídáme mezi sebou s kamarády, tak se nenaštve jako většina vyučujících. Vážím si jeho trpělivosti. Podle mě je to super mít za vyučujícího pana faráře, protože je přímo mezi námi. Není jen někým, kdo vede mši svatou, ale je přímo mezi námi a povídá si s námi.

Miška B.

Děkujeme za všechny ty roky, milí Radko, Báro, Lído, Pavle, Jiří, Jakube, Karle a Vladimíre!

MMVEJ

...Největší z nich je láska

Těmito slovy končí třináctá kapitola listu sv. Pavla Korintánům, která bývá nazývána velepísni lásky. Svátý Pavel nám v ní dává pochopit, co znamená skutečná křesťanská láska. Při čtení jeho hymnu na lásku vidíme, jak je jeho chápání lásky na hony vzdáleno všem sentimentálním citům a sladkosti zamilovaných písniček. Největší z nich je láska. Největší z čeho?

Zvláštnost víry, naděje a lásky

V listě Korintánům Pavel píše: "A tak zůstává víra, naděje a láska, ale největší z nich je láska" (1 Kor 13, 13). A o pár veršů dříve: "Láska nikdy nezanikne. Prorocství, to pomine, jazyky, ty ustanou, poznání, to bude překonáno ... až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno" (1 Kor 13, 8-10). To, co nyní v našem pozemském životě trvá, je víra, naděje a láska. Nazýváme tyto skutečnosti ctnostmi, protože splňují obecnou definici ctnosti, jakožto "schopnosti snadno a pohotově konat dobro". Jsou to ovšem ctnosti zvláštní, protože nemají základ v přirozenosti člověka, tak jako je to u mravních ctností.

Mravní ctnosti určují vztah člověka k nějakému částečnému dobru nebo zlu. Hledají vyrovnaný, střední vztah mezi extrémními postoji. (Například vrhne-li se na mě pes, mohu dostat nepřekonatelný strach a utíkat, nebo neopodstatněnou kuráž a zaútočit na něj, nebo v sobě vzbudit rozumnou statečnost, která mi velí stát a nehýbat se.) Obsahují v sobě moment návyku, který člověk získá tím, že se opakovaně snaží o určité konkrétní dobro. Na tento návyk (tzv. získanou ctnost) navazuje Bůh svým přispěním, takzvanou vlitou ctností, která je pozvednutím přirozené snahy člověka na nadpřirozenou úroveň. Nadpřirozená úroveň je to proto, že se na ni člověk nemůže v žádném případě pozvednout, kdyby se snažil sebevíc. Člověk může být přirozeně dobrý, například šetrný nebo opatrný nebo statečný, ale to ještě nic nevyovídá o jeho vztahu k Bohu. Jeho přirozená dobrota je pouze předpokladem, na který Bůh může snadněji navázat vlitou ctností statečnosti, opatrnosti apod.

Naproti tomu víra, naděje a láska v křesťanském chápání nemají žádný přirozený lidský protějšek, žádnou získanou ctnost, kterou by Bůh mohl pozvednout. Bůh nám je celé a bez našeho přičinění daruje. Vlévá nám je ve křtu spolu s posvěcující milostí a při přijímání dalších svátostí je v nás stále udržuje a rozmnožuje. Předmětem, ke kterému se upíná víra, naděje a láska, je totiž pouze Bůh sám. Proto také nejsou "rozumným" středem mezi dvěma extrémny; víra, naděje a láska se nedají nikdy přehnat. Naopak, ať jsou z pohledu lidského sebevětší, nikdy nedosahují svému předmětu ani "po kotníky". Tyto ctnosti určují tedy bezprostřední vztah člověka k Bohu. Proto se nazývají ctnostmi teologickými nebo teologálními. Ne, že by byly výsadou teologů, ti je někdy mají v menší míře než leckterý "prostý věřící". Znamená to, že jsou to ctnosti božské, že míří přímo k Bohu, na rozdíl od ostatních ctností, které mají za cíl nějaké menší dobro jako prostředek na cestě k Bohu. Jsou to tedy ctnosti původem i účelem nadpřirozené a jsou od začátku do konce Božím darem. I ony v sobě obsahují moment "tréninku", jako mravní ctnosti, ale pouze v tom smyslu, že každá přijatá a využitá milost přivolává další, takže to v praxi potom vypadá, jako by se člověk ve víře nebo lásce vycvičil.

Těmito ctnostmi tedy člověk má po celý život s Bohem komunikovat a ostatní ctnosti se od těchto tří odvíjejí. Když člověk ztratí víru, nic mu nepomůže, že byl celý život statečný

a šetrný. Víra, naděje a láska jsou tedy zárukou živého spojení člověka s Bohem, které nesmí být nikdy přerušeno. Toto spojení se může vytratit, když člověk těžce zhřeší proti božským ctnostem, tedy proti Bohu samotnému.

Víra

Víra je základem našeho vztahu k Bohu. Je oporou komunikace s Tím, kterého nevidíme, ale přesto víme, že je a že je na něj spolehnoutí. Je to ctnost, kterou poznáváme a přijímáme Boha a všechno, co nám sám a prostřednictvím církve o sobě zjevil. To všechno se neděje na základě našeho usilovného přemýšlení, výpočtu, spekulace, ale díky daru víry, v němž nám dal Bůh jistotu, že je pravdivý a nemůže nás klamat. Až následně zjišťujeme svým rozumem, že věřit je logické a že to neodporuje našim zkušenostem. Jenom víra však dává rozumu člověka schopnost spojit se s Bohem a pochopit lidský život z hlediska jeho konečného cíle. Právě vírou pozvedá Bůh rozum, aby viděl a chápal věci a události z Boží perspektivy.

Protože člověk má k Bohu dojit, a nakonec v něm spočinout, je nutné, aby o víru pečoval a rozvíjel ji. Víra může být silná a živá, nebo malá a skomírající, může být mrtvá, nebo ji člověk může úplně ztratit. Záleží na nás, jestli víře dáváme dostatečný prostor, jestli hledáme poučení v pochybnostech, nebo jestli ji dusíme nánosy starostí, pozemských zájmů a různého neužitečného haraburdí. Víra může být mrtvá buď v tom smyslu, že je bez lásky k Bohu, jen jako jakási "vědomost" o Bohu, nebo je tak chabá, že nemá na život člověka žádný vliv a člověk vlastně žije prakticky jako nevěřící. U svatého Jakuba čteme, že "víra bez skutků je mrtvá" (Jak 2, 20). Víra v nás "umírá" každým těžkým hříchem. I mrtvá víra je však darem Božím, je ohněm, který přišel Kristus hodit na zem, ale je jakoby zahrnutá popelem. Můžeme ji však znovu rozfoukat tím, že se k ní vrátíme a učiníme z ní základní pravidlo pro svůj život.

Víru úplně ztrácíme pouze hříchem odpadu od Boha, jeho zapřením. Ze zkušenosti víme, že nikdo neodpadne od Boha naráz, ale většinou tak, že si nevyjasňuje své pochybnosti, nebo že si je vyjasňuje pouze na základě svých úvah. Nebere v potaz Boží přesažnost a bez pokory se považuje za soudce, který je ve svých úsudcích nezávislý. Tak mnoho chytrých, ale pyšných lidí přišlo o svou víru. V tomto smyslu také musíme vděčně ocenit Boží starostlivost o člověka, která se projevuje v církvi a jejím učitelském úřadě. Také přístup k církvi vyžaduje pokoru. Pokora je jednou ze získaných ctností, o které se dar víry v nás opírá. Víru také živíme dobrem, o které se snažíme. Víra se projevuje láskou a láska ji zpětně posiluje.

Naděje

Naděje je druhou božskou ctností. Jako ctnost víry má vztah k rozumu, naděje se vztahuje k druhé mohutnosti člověka, ke svobodné vůli. Chci konat dobro, protože má svůj smysl pro věčnost. Proto je naděje východiskem ctností. Naděje je božská ctnost, kterou toužíme po Bohu a jeho království, jež se v plnosti uskuteční v nebi. To ale neznamená, že se nadějí upínáme pouze k tomu, co jednou bude, například že spravedlnost bude odměněna a zlo potrestáno. Naše naděje nám říká, že věci už teď a tady nejsou takové, jak se jeví našim smyslům. Že v sobě skrývají božský rozměr, který je pro naše chování k nim rozhodující. Naděje zavádí do našich pozemských životů zcela jiná hodnotová měřítka, než je ve světě obvyklé, měřítka, která platí v Božím království, jehož jsme už nyní občany.

Naděje pomáhá překonat všechny těžkosti pozemského života. Naději se protiví zoufalství, kterým nás pokušitel chce odvrátit od našeho cíle. Zoufalství většinou předchází malomyslnost. Malomyslnost bývá velmi často zaviněná tím, že člověk přilne k pozemským záležitostem a přestane se zajímat o Boží věci. Potom ho jeho milované pozemské skutečnosti pohlty a člověk se v nich začne topit. Jen z Boží perspektivy můžeme vidět, že na konci nějaké zkoušky je východisko, že nad mraky svítí slunce. Je proto velmi důležité, aby člověk posíloval svou naději pravidelnou modlitbou a přijímáním pokrmu, který nám Bůh dává na cestu – eucharistie. Tento pokrm silných nám Bůh dává v církvi a opět je na místě vděčnost za tak veliký dar. V modlitbě máme Bohu odevzdávat všechny starosti s důvěrou, že i když právě nevidíme jak, on se postará. Nejkrásnějším výrazem naděje je modlitba Otče náš. V ní Bohu říkáme, co všechno od něj chceme, a zároveň vyjadřuje náš postoj naprostého očekávání všeho od jeho dobroty.

Láska

Láska je největší z trojice božských ctností. Je to ctnost, kterou milujeme Boha nade všechno, protože je největším Dobrem, a své bližní jako sebe z lásky k Bohu. Láska je pouto, kterým patříme k Bohu. Bůh nás miloval, když jsme ještě byli hříšníci a dal za nás sám sebe. Láska nikdy není možná bez vztahu. Lásku buď máme nebo jsme bez ní. Lásku k Bohu ztrácíme (na rozdíl od víry a naděje) každým těžkým hříchem. Přicházíme tak o Boha a končí náš vzájemný vztah. Proto Pán Ježíš říká: "Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce" (Jan 15, 9-10). Obnovením posvěcující milosti lítostí a odpuštěním hříchů proti Bohu a jeho přikázáním se v nás znovu láska rozhoří. Bůh je láska (1 Jan 4, 16) a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm. Kdo miluje správným způsobem Boha, miluje správně i lidi. Není ale možné chápat to obráceně, jako by ten, kdo miluje lidi, miloval automaticky i Boha. Lidská láska může být slepá a nezřízená. Může velmi často obsahovat mnoho sobectví. Takzvaná filantropie ještě není zárukou věčného života. Pokud člověk zůstane jen u lidské lásky, snadno se v ní zaplete, nechá se vést instinkty a pudy, přirozenou sympatií a pohodlím. Potom nikdy neodhalí velikost a krásu opravdové lásky, kterou nám otevírá Boží perspektiva. To, co obdivujeme na všech svatých, je právě hrdinský stupeň jejich lásky, která pro Boha neznala nic, co by mu odepřela. A protože Bůh tak miluje člověka, vede láska k Bohu také k hrdinské a velké lásce lidské.

Jak to všechno spolu souvisí?

Společným jmenovatelem božských ctností je tedy Bůh. On člověka stvořil z lásky. Chtěl, aby s ním byl člověk schopen svobodně a partnersky komunikovat a proto "ho učinil k svému obrazu" (Gen 1, 27). Tím obrazem Boha v nás je právě rozum, schopný vírou Boha přijmout a svobodná vůle rozhodující se v naději pro Boha. Vidíme, že tyto dvě ctnosti přísluší jenom stavu putujícímu (tedy pozemskému) životu, protože víra je vztah rozumu k nepochopitelné pravdě a naděje vztah vůle k nepřítomnému dobru, zatímco láska je zakoušení přítomného dobra. Bůh sám se nám dává okoušet, nabízí nám sebe jako přítomného milujícího a milování hodného. Láska je nesmělý počátek toho, co nás čeká v nebi, je to průlom věčnosti do našich životů, skutečnost, která neustoupí nikdy ničemu podstatně jinému (tak jako víra a naděje blaženému patření), jen se bude stále zvětšovat. Víra a naděje tedy v tomto životě podírají lásku, která je obě překlenuje, je jejich svorníkem dokonalosti. Těmito ctnostmi buduje Bůh duchovní stavbu našeho života. Staví si tak chrám svého přebývání v nás. Jeho přítomnost v našem životě je zárukou a zdrojem našeho

věčného štěstí, které tady na zemi začíná. Na nás záleží, abychom tento chrám nebořili a Boha ze svého života nevyháněli, ale zvali ho do chrámu své duše, vyzdobené ctnostmi, do komůrky, ve které se s ním můžeme scházet. Podobně jako počítač potřebuje program, aby mohl projevit své schopnosti, potřebuje člověk svůj program, a tím jsou právě ctnosti. Bez nich jsme jen znějící kov (srv. 1 Kor 13, 1). Bůh nás ale stvořil tak, abychom byli schopni ho pojmout. Víra a naděje jsou obráceny k neviditelnému. Jednou, až pomine naše omezené poznání a uvidíme Boha tváří v tvář, nebude už v co věřit, v co doufat. Zůstane jen láska. Nic než Bůh a jeho vnitřní život, náš zdroj a naše štěstí, a toto štěstí v Bohu nikdy nedojde konce.

Otec Karel

Literatura:

Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995, par. 1812 1829

R. Dacík: Prameny duchovního života, Krystal, Olomouc 1947

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Děti a dospívající mládež zabloudí do farní knihovny spíše výjimečně a většinou jako doprovod rodičů. Je pravda, že v druhém patře fary, kde se hlavní knihovna nachází, se dětských publikací či duchovních knih pro mládež nachází minimálně. Titulů pro děti a mládež máme totiž tolik, že se do knihovny ani nevejdou a byla na ně zřízena samostatná knihovnička ve farní třídě. Poslední dobou však tyto knihy jen smutně leží v policích a marně čekají na své čtenáře.

Proto jsme se rozhodli toto knižní okénko věnovat zajímavým dětským knihám, které jsou (vedle velkého množství dalších titulů) k zapůjčení ve farní knihovně, respektive v její dětské části ve třídě. Jednotlivé recenze čtenářek mohou také posloužit jako zajímavý tip na dárek pro školáky za vysvědčení či jako čtení na prázdniny.

Známa autorka fejetonů Hana Pinknerová napsala i několik knih pro dětské čtenáře. Jednou z nich jsou milé a vtipné **Kuchyňské pohádky**. Jejich hrdinové nejsou princezny a princové, ale obyčejné věci, se kterými se každé dítě setkává běžně doma v kuchyni. Přečtete si o tom, jak v noci kuchyň ožívá a vypráví své příběhy. Vařečky a lžičky si vyměňují své denní zážitky, sklenička a hrneček zase popisují své životní strasti a radosti. Kam se zakutálela pyšná palačinka a jak to s ní dopadlo? Některé příběhy obměňují klasické pohádky, a tak se dozvíte i co si pamatuje louskáček na ořechy o Popelce nebo šípky o Růžence. Kniha se nám četla moc dobře, doporučujeme.

Martina

„Mami, to je přece jinak! Koblížek uteče a sní ho liška.“ Opravdu, pohádky jsou jiné, takové „civilnější“. Tady se Koblížek do světa vlastně pustit nechce, ale ostatní se pod ním vrtí, a tak spadne z mísy a už se kutálí. A je rád, když ho někdo ochutná. Oříšky se také těší do těsta, vařečka je pyšná, že je krásná nová, sváteční skleničky se nekamarádí s těmi obyčejnými... Dokonce i pohádka O Popelce je jinak. Popelka se vlastně jmenuje Mařenka, baví ji chov holubů a je pořád ušmudlaná – proto jí říkají Popelka. Princ je také holubář, a tak

se dají na plese dohromady.... Nebo, že by to louskáček, který pohádku vypráví, nějak popletl? Pohádky jsou milé, vtipné, o obyčejných věcech a v každé je poučení. Třeba že se nevyplatí pýcha ani neposlušnost; že z pýchy a nenasytnosti můžete dokonce i prasknout, jako ta starožitná cukřenka. Strávili jsme s nimi několik hezkých večerů, zasmáli jsme se a možná se i díváme na naše kuchyňské nářadí trochu jinýma očima. Určitě doporučujeme!

Radka a Janička

Hana Pinknerová, Kuchyňské pohádky, vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2011

Knížku Marka Domese a Juraje Hajkovského s názvem **Drakobijce – moje cesta**, jsem četla společně s čerstvě devítiletým synem. Na přebalu mě zaujala informace, že ji napsali otcové jako poselství pro své syny ve věku 9–13 let. Byla jsem docela zvědavá, co mají mužští na srdci. V knize se prolíná běžný život školáka Artura s jeho podivuhodnými sny o drakovi a tajemném Poutníkovi. Každá z dračích hlav představuje jeden ze sedmi hlavních hříchů a Artur se je učí ve snech i v reálném životě za pomoci Poutníka rozlišovat a bojovat s nimi. Náš syn asi zatím neměl šanci knihu plně pochopit, ale podle mého názoru je to zajímavý pokus o duchovní exercicie pro děti, které se najednou ocitají na hranici mezi dětstvím a pubertou, a které začínají samostatně přemýšlet o životě. Dá se chápat možná také jako další krok v hlubším zpytování svědomí, kterým procházíme s dětmi před svátostí smíření. Moc se mi líbilo, jak jednoduše a citlivě byly jednotlivé neřesti vysvětleny, a hlavně že byly popsány i opaky hříchů neboli obrana proti nim. „Pýcha je LEŽ, pokora je PRAVDA, o sobě a o všem“. Knihu bych doporučila spíš starším než devítiletým dětem (nejen chlapcům), i když věk je velmi individuální měřítko. A není od věci si ji číst spolu s dítětem (nejen tátové) a jednotlivé příběhy probírat v kontextu vlastních zkušeností.

Veronika

Kniha **Drakobijce – moje cesta** určená podle anotace chlapcům od 9 do 13 let (ale možná, že spíše starším, a dívkám zcela jistě také) se ukázala jako nečekaný poklad. Proč se mi tak líbila? Obsahuje jasné a zároveň citlivé rady pro počátky duchovního i praktického křesťanského života, podané v dobrodružné formě boje rytíře s drakem.

Hrdinou je dospívající chlapec, který hledá své místo v životě, má své nedostatky i přednosti, ale hlavně velkou vytrvalost. Chce být hrdinou, nebo ještě lépe žít hrdinský život. Ale jak toho dosáhnout? Kde začít? Odpovědi nenalézá, dokud se nesetká s Poutníkem a nezačne bojovat s drakem, respektive s jeho hlavami. Každá dračí hlava představuje jeden ze sedmi hlavních hříchů (lenost, nestřídmost, lakomství, závist, hněv, smilstvo a pýcha).

Kapitoly mají jednotnou strukturu: prohra v boji s drakem – ve snu setkání a rozhovor s Poutníkem, kdy hrdina dostává rady a úkoly a také dar, který mu má v boji pomáhat – chlapcova snaha o lepší život doma i ve škole – a závěrečný vítězný boj s dračí hlavou.

A jaké rady dostává hrdina od Poutníka? Alespoň pár příkladů...

Závist nepřeje druhým to, co sama nemá. Lékem je naučit se přát druhým a radovat se z jejich úspěchů. A když to nejde? Alespoň si opakovat: „Mám víc, než potřebuji.“

Slova a skutky vykonané v hněvu raní mnohá srdce. Kde najít mír a klid? V tichu, ale je třeba si na něj najít čas. Co třeba vstát dříve? Po ranní chvíli ticha den začíná klidněji.

Lakomství se nechce rozdělit, je chamtivé a zaměřené na sebe. Není to tedy problém peněz. Pro boj s ním je třeba objevit, co vše dostáváme, a plánovat, čeho se můžeme vzdát a také pro koho. Mohu dávat nejen peníze či hmotné věci, ale také sebe a svůj čas.

A nakonec jedna z rad ze závěru knihy: „Když prožiješ den s radostí, prožiješ ho dobře.“

LaMa

M. Domes, J.Hajkovský: Drakobijce – moje cesta, vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2016

POPOUPO – aneb podivuhodná pouť pouští Zuzany Holasové je velmi pěkná kniha, která se nám všem doma líbila. Když jsme si večer čistili zuby, už jsme se nemohli dočkat, až tatínek otevře knihu a bude nám předčítat. V knížce se odehrává příběh tří sourozenců Michala, Tomáše, Alžbětky a jejich bratrance Otíka, kteří se ocitnou v poušti a musí čelit mnoha nástrahám, které na ně čekají v poušti i v nich samotných. Cílem jejich putování je Pastýřův pramen, který má být bránou, kterou se dostanou z pouště domů a také při pohledu do něj se každý dozví, jaký je. Tuto knížku vřele doporučuji všem, a hlavně milovníkům dobrodružství.

Terka Sklenářová, 10 let

Na prahu postní doby jsme měli v rámci večerního čtení zrovna rozečtenou knihu **Paní Láryfáry**. Myslela jsem si, že mě tato svérázná moudrá žena naučí, jak léčit takové dětské nemoci jako je čurbesajda nebo hubatitida. To se při čtení žel nepotvrdilo. Ačkoliv uvedené dětské nemoci realitě zcela odpovídají, léčebné metody již vycházejí převážně z říše pohádek a Medicína proti žalobajdě nebo kouzelný prášek, který by léčil nahluchlici v našem světě běžně k dostání nebudou.

Naše děti se každopádně u čtení příběhů bavily a smály se, až z postelí padaly a pohrozit, že večer nestihneme Paní Láryfáry znamenalo zajistit si hladký průběh večerního chystání do postýlek.

Na počátku postní doby jsem zcela záměrně přerušila toto zábavné čtení a rozečetla knihu **Púst** od P. Janšty. Jeho příběhy pro postní dobu mne okouzly. Nelibé reakce dětí (a tatínka, se kterým se ve čtení střídáme) na sebe k mému překvapení nenechaly dlouho čekat. „Na nás je to trochu moc duchovní a abstraktní, a trochu málo dobrodružný“, bručel si pod fousy náš tatínek. Musela jsem uznat, že čist předškolákovi a prvňákovi vnitřní duchovní hnutí žáků páté třídy asi nebyl nejlepší nápad, a tak jsem se rozhodla příběhy, ze kterých jsem byla tak nadšená, ušetřit, až děti povyroستou (a manžel zmoudří):

A pak se mi do ruky dostala **Podivuhodná pouť pouští**. Příběh hlavních hrdinů, kteří se zcela neočekávaně dostanou do víru neuvěřitelného dobrodružství, mi přišel velmi neotřelý. Tatínek měl ohledně mého výběru opět pochyby, ovšem já si byla jistá. Do této knihy se musíme začíst!

Hlavními hrdiny jsou tři sourozenci a jejich bratranec. Bratry Michala a Tomáše jsem hned přejmenovala podle našich kluků na Jendu a Ferdu a děj příběhu zasadila z půdy pana Ladislava na půdu babiččiny chalupy, aby se moji malí posluchači do příběhu lépe vžili.

Zabralo to od prvních řádků. „Dáme ještě jednu kapitolu?“, zjišťovala jsem hned po té první, abych se ujistila, zda se jim příběh začíná líbit tak jako mně. „Né jednu, ale dvě, je to skvělý“, vyskakoval na postýlce mladší syn, který se vzápětí choulil pod peřinu a strachy ani nedýchal... do napínavého vyprávění, které mne samotnou moc bavilo, jsem asi vložila více

výrazu, než bylo třeba. V jedné chvíli jsem napětí podpořila světelnými efekty. Dramaticky potemněla nejen lampička, ale i můj hlas a zpod deky malého předškoláčka už byly slyšet bojácné vzlyky. Příběh opravdu uměl vtáhnout do děje.

Kniha zřejmě není cílená jako „postní čtení“, příběh přesto dával mnoho prostoru pro zastavení a zamyšlení. Stačila chvilka trmácení pouští a jak lahodně hlavním hrdinům (i nám) chutnala obyčejná voda. A zvuk potůčku byl krásnější než hudba... A tak jsme si povídali o tom, že ne každé strádání je zbytečné a na škodu, ale že nám čas v nedostatku může připomenout, jak krásné je to, co bereme jako samozřejmost.

Některé kapitoly byly tak napínavé, že na jejich konci nebylo možné knihu jen tak zavřít a odložit. V takových chvílích jsme prodlužovali večerní čtení o další kapitolu, jen abychom hlavní hrdiny doprovodili do bezpečí, než se vydají na další část strastiplného putování.

Kniha obsahuje obrazy, které dětem věrně vykreslují realitu duchovního života a oblaží i nejednu dospělou poetickou duši. Při hlubším zamyšlení mi přišlo fascinující a velmi trefné a nápadité, jak pouhá hněvivá myšlenka, natož navenek projevená zlost, měla tu moc spustit na Dračí stezce lavinu kamení. Často vlastně nedomýšlíme, co všechno mohou „pouhé“ zlé myšlenky v našich životech spustit... anebo, jak mohou skryté myšlenky a skutky, třeba i ty téměř zapomenuté nebo nepřiznané, ztěžknout, zhmotnit se a začít bránit výhledu na cíl i v další cestě... třeba jako ty na Pusté pláni, které měly tu moc zahradit cestu a nechat člověka trmácet se v bludném kruhu. To se zcela nečekaně jednomu z hlavních hrdinů také stalo, a bylo krásné, že ten, od kterého bychom to nejméně čekali, měl tolik síly a odvahy zbloudilci pomoci.

Přirovnání draka k tomu „zlému“ v nás pro změnu velmi nadchlo naše děti a velice rychle tuto myšlenku přijaly za svou. Začali jsme v běžných situacích všedního dne naše "draky" pojmenovávat a hned se nám s nimi lépe bojovalo. Když Jenda svačil svůj oblíbený perník a malá sestřička se mu po něm natahovala, Jenda váhal a boj s drakem Sobcem na něm byl znát. Nakonec dal sestře kousnout. „Teda Jendo, teď jsi toho draka přebral, vid“, reagovala jsem hned. „Jo“, zářil Jenda, „praštil jsem ho přímo do čumáku!“

Náš nejstarší syn po přečtení příběhu litoval, že bojů s drakem nebylo v knize trochu víc. Já jsem se ovšem na závěr knihy moc těšila. Jednak mě zajímalo, co děti uvidí při pohledu do studny, kde měly spatřit to, jaký kdo opravdu je... a pak mě velmi zajímalo, jakým kouzlem či zázrakem se děti dostanou zpět domů... odpovědi na tyto otázky ovšem nejsou v závěru v příběhu tím zásadním. Daleko zajímavější na konci knihy bylo spíše moje vlastní ohlédnutí za hlavními hrdiny a celým jejich putováním a pak nová vznešená pravidla, které dostali od Pastýře k následování...

Říkám si, škoda, že tenhle příběh neznají v Hollywoodu. Kdyby se ho ujalo nějaké americké filmové studio, mohl by film na motivy Podivuhodné pouti pouští směle konkurovat i Narnii. Ale možná je to tak dobře, že zatím zůstává „skrytý“ v české kotlině. Knižní podoba přeci jen dává více prostoru pro to, aby čtení knihy v rodině bylo příležitostí pro kladení otázek, hledání odpovědí, sdílení a snění...

A jak se Podivuhodná pouť pouští líbila našemu nejstatečnějšímu posluchači, Jendovi (7let)?

„Na knížce mě bavilo to dobrodružství, že tam bylo různé nebezpečí. Bavil jsem se přitom.“

Milé děti,

všichni určitě dobře znáte cestu od našeho kostela k metru Strašnická. Nejdřív se jde mezi paneláky, potom kolem školy krásným parkem, podchodem a už jsme u metra. Co možná nevíte, není tu škola jedna, ale hned dvě. Vlevo moderní základní škola Gutovka s velkým hřištěm. Vpravo bývalá stará strašnická škola, které se říká „Na Zámečku“. Nyní v ní sídlí Policie ČR. Policie pomáhá a chrání, jak si píše na auta. Chrání všechny obyvatele ze širokého okolí a bezpečně střeží i cestu k metru. Ale není na to sama. V ohybu ulice Na Zátočce, hned proti policii a vstupu do parku, na nás z kříže starostlivě a s láskou hledí Pán Ježíš. Kdysi tu bývala náves. Zbyla tu už jen škola a kříž. Kříž je právě teď celý nově opravený. Dřív ve Strašnicích nebyl kostel, ani žádná kaplička, a lidé se chodívali ke křížku rádi a často modlit; děkovat a prosit o pomoc a za ochranu. To konečně můžeme udělat úplně každý třeba hned dnes. Stačí se jen na chvílku zastavit. Pozdravíme Pána Ježíše, poděkujeme, že nás má všechny rád a že díky Němu se máme všichni moc dobře. Ráno pospícháme do školy nebo do práce a svěříme Pánu Ježíši všechny své starosti. Odpoledne si běžíme hrát na hřiště na Gutovku a poprosíme za ochranu. A kdo se tudy vrací pozdě večer domů, poděkuje Pánu Ježíši, že nám celý den pomáhal všechno hezky zvládnout.

Za pár týdnů se všichni rozjedeme na prázdniny. Konečně! Výlety kolem vody, do lesů nebo do vysokých hor. Křížky, kapličky a sochy svatých nás lákají se zastavit a porozhlédnout. „Takhle krásný svět jsi mohl stvořit jedině Ty, Pane! Díky!“

Všimli jste si při dlouhé jízdě autem, jak na některých mostech stráží vodu socha svatého Jana Nepomuckého? Dodnes ho řidiči rádi zdraví krátkým zatroubením, protože je ochráncem vody a mostů. Podle legendy byl vhozen do Vltavy, když odmítl prozradit zpovědní tajemství. Stal se patronem vodáků a hlavně kněží a zpovědníků.

V mapách můžeme vypátrat, proč podle starých kronik v lese lidé stavěli kapličky.

Většinou Panně Marii na poděkování za uzdravení nebo za ochranu před nebezpečím. U kapliček častokrát vyvěrají studánky s osvěžující, někdy i s léčivou vodou.

V horách na vysokých kopcích se vypínají kříže, které jsou vidět z dalekého okolí a sahají skoro až do nebe. Lidé si tím od nepaměti připomínají

Pána Boha v jeho moci a slávě. Křížové ukazují cíl našeho pozemského putování.

A někde za vesnicí v polích, odkud je široko daleko vidět, stojí stará lípa, u ní kříž a k posezení lavička: „Díky, Bože, to je nádhera, všechno jsi pro nás moudře a krásně připravil... Ty jsi Pán, Ty jsi Král... Ty jsi tolik nádherný...“

Už žalmisté ve Starém Zákoně chválili Pána – Žalm 8, 2-10

*Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi!
Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa.*

*Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům
a zastavil nepříteli planoucího pomstou.*

*Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil:
Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?*

*Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností.
Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš:
všechny brav a skot a také polní zvířata a ptactvo nebeské a mořské ryby,
i netvora, který se prohání po mořských stezkách.*

Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi!

Skupina Oboroh tento 8. žalm zhudebnila – poslechněte si na internetu:
<http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/oboroh/zalm-hospodine-pane-nas-388740>

Děti, užijte si krásné prázdniny a pošlete nám do redakce fotku kapličky, křížku nebo sochy, u které jste si na Pána Ježíše o prázdninách vzpomněly. V září na webu všechny vystavíme. Fotky nám můžete poslat pomocí <http://upload.farnoststrasnice.cz/>

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Pouť k Pražskému Jezulátku

V pondělí **19. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět zajištěn.

■ Letní farní tábor

Zveme všechny děti na letní prázdninové dobrodružství na tábor v termínu **14. – 25. srpna**. Letos se vydáme do vesničky pod zalesněnými kopci do Klenců pod Čerchovem. Na všechny se moc těšíme.

Anička Kafková a ostatní vedoucí

■ Výuka náboženství

V příštím školním roce je rozvrh výuky náboženství nezměněn, najdete jej na rozpisu na konci zpravodaje.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI VE ŠKOLNÍM ROCE 2017–2018

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před mši sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svate	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svate	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Setkávání mládeže	středoškoláci, 14–20 let – středa po mši sv.	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Příprava na biřmování dospělých	Pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Malá Kalča	pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Bůh nás stvořil, abychom byli nadějí pro druhé

Podle mínění a cítění mnoha, ne-li přímo všech poutníků, je Fatima především tímto pláštěm Světla, který nás přikrývá tady stejně jako kdekoli jinde na Zemi, když se utíkáme pod ochranu Panenské Matky, abychom Ji prosili, jak učí [modlitba] Salve Regina, „ukaz nám Ježíše“.

Drazí poutníci, máme Matku. Přimknuti k Ní jako děti prožíváme nadějí, která spočívá na Ježíši, protože, jak jsme slyšeli ve druhém čtení, „v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění“ (Řím 5,17).

Ježíš svým nanebevstoupením usadil vedle nebeského Otce naše lidství, které přijal v lůně Panenské Matky a které už nikdy neopustí. Upevněme jako kotvu naši nadějí v onom lidství umístěném na nebi po Otcově pravici (srov. Ef 2,6). Tato naděje ať je v životě nás všech vzpruhou! Nadějí, která nás nese neustále, až po poslední výdech.

Nejdražší bratři, prosme Boha s nadějí, aby nám lidé naslouchali; a obračejme se k lidem s jistotou, že nás podporuje Bůh. On nás totiž stvořil jako nadějí pro druhé, nadějí, která je skutečná a uskutečnitelná v každém životním stavu. ...

Pod Mariinou ochranou jsme ve světě ranními hlídkami, které dovedou kontempletovat pravou tvář Ježíše Spasitele, jež se zaskvěla o Velikonocích, a znovu objevit mladou a krásnou tvář církve, která září, když je misijní, přívětivá, svobodná, věrná, chudá na prostředky a bohatá láskou.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz

Z homilie papeže Františka při kanonizační liturgii
bl. Františka a Hyacinty Martových, Fatima